

Říkali mu Rybín

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 27. prosinec 2009 15:56

(k výročí úmrtí Jiřího Šlitra)

Cestou do Vrchlabí lze odbočit směrem k Jilemnici a kousek od Jilemnice je malá vesnička jménem Zálesní Lhota. 26. prosince tomu bylo 40 let, co jsem vyslechl neuvěřitelnou zprávu, že rodák ze Zálesní Lhoty, **Jiří Šlitr**, již nežije. Zemřel ve svém ateliéru, protože nebyl jen skladatel, herec, zpěvák a vynikající klavírista, ale i vynikající výtvarník.

Narodil se ve stejném roce, tedy v roce 1924, jako o kus dál v Náchodě Josef Škvorecký. Vystudoval práva, která jej nikdy neživila, ale věřím, že kdyby chtěl, byl by i vynikající právník. Měl rád i sport a rád lyžoval.

Jiří Šlitr poté, co hrál v jazzových kapelách, mimo jiné i v Akord klubu Viktora Sodomy staršího a seznámil se i s Miroslavem Horníčkem ve slavné době Reduty, osudově potkal reklamního výtvarníka Jiřího Suchého. Vznikla dvojice stejně legendární, jako starší V a W.

Po prvních představeních divadla Semafor, kde Jiří Šlitr „jen“ skládal hudbu, jej Jiří Suchý s obavami pustil na jeviště. Jenže stalo se neuvěřitelné, ten nenápadný blond pán s buřinkou, kterému pro jeho výraz dal Ferdinand Havlík přezdívku Rybín, převálcoval svým projevem publikum a okamžitě se jej získal. Vrcholem jeho vystoupení byl sólový projekt Ďábel z Vinohrad. Z četných vzpomínek Jiřího Suchého vím, že mezi ním a Šlitrem nebylo stejné přátelské pouto jako mezi Voskovcem a Werichem. Každý z dvojice Š a S byl jiný, ale snad právě proto vznikla díla, která budou oblíbena ještě za mnoho let.

Jiří Šlitř si zahrál s Jiřím Suchým i ve filmu. Poprvé to bylo ve filmu režiséra Antonína Kachlíka *Bylo nás deset* z roku 1963, kde oba tehdy již slavní pánové hráli vojáky základní služby. Film *Kdyby tisíc klarinetů* navázal na představení Divadla Na zábradlí, ale pouze hlavním motivem. Vedle Š a S, představující parašutisty, hráli ve filmu snad všichni, kteří v tehdejší populární hudbě něco znamenali. Film *Zločin v šantánu* spojil S a Š i s Josefem Škvoreckým, ctitelem jazzu a zejména zpěvačky, na kterou složil tento velký spisovatel báseň s názvem *Óda na Evu Fitz - Pilarovou*. Zde si Šlitř zahrál potrhleho a neschopného advokáta, podobně jako v *Dobře placené procházce*, které dal filmovou podobu Miloš Forman.

Jiřímu Šlitřovi ležel koncem šedesátých let u nohou svět, navštívil Spojené státy a jeho snem bylo zde prorazit. Krom jiného byl Šlitř i velmi dobře jazykově vybaven.

O jeho osobním životě nevěděli nezasvěcení téměř nic, ostatně v době absence bulváru to ani jinak nešlo. Kolem Šlitřa se pohybovala spousta krásných děvčat, ostatně ty nejhezčí holky hrály v *Semaforu*. Jednou z těch krasavic, která jej dlouho provázela životem, byla i Sylva Daníčková, krásná a velmi vzdělaná žena. Filmoví pamětníci vědí, že hrála hlavní ženskou roli ve filmu *Florenc 13,30*, tedy roli dispečerky zvané *Pusinka*.

Jiří Suchý vzpomíná, že několik dní před osudným 26. prosincem 1969 vhodil Šlitř do schránky na domě rodiny Suchých ručně vyhotovený a malovaný dopis pro Kubu, syna manželů Suchých. Přitom, jak píše Jiří Suchý, Šlitř nikdy netrpěl náklonností k dětem. Tento dopis je mimo jiné publikován i v půvabné knize *Praha město věží* s osobitými Šlitřovými ilustracemi.

Jenže smrt přišla v ten osudový svátek vánoční a druhá polovina legendární dvojice již nebyla. V letošním roce by se 15. února dožil Jiří Šlitř 85 let. Nemá asi smysl meditovat, co by bylo, kdyby ten třetí vánoční den byl jako všechny ostatní. V historii kdyby neplatí. Zbývá jen věčná vzpomínka na génia jménem Jiří Šlitř, protože takových jako byl on je v dějinách jen několik.